

Sygnatura akt: V GC 1913/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 09 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Paulina Frelicka

po rozpoznaniu w dniu 09.01.2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Sp. z o. o. z/s w O. W..**

przeciwko: **K. Ł.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanego **K. Ł.** na rzecz powódki **(...) Sp. z o. o. z/s w O. W..** kwotę 9 173,77zł (dziewięć tysięcy sto siedemdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 29.04.2017r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego **K. Ł.** na rzecz powódki **(...) Sp. z o. o. z/s w O. W..** kwotę 2 117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1 817zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 1913/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 maja 2017r. powódka (...) sp. z o.o. z/s w O. wniosła o zasądzenie od pozwanego K. Ł. kwoty 9.173,77 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 22 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i kwotą 17 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że powódka zawarła z pozwanym w dniu 11 stycznia 2017r. umowę windykacji roszczeń pieniężnych. Powódka na mocy w/w umowy rozpoczęła procedurę czynności windykacyjnych w celu wyegzekwowania zadłużenia od dłużnika B. S.. W trakcie windykacji polubownej odzyskanie należności okazało się niemożliwe, wobec czego powódka chcąc rozpocząć etap windykacji sądowej zwróciła się do pozwanego z prośbą o uiszczenie stosownych opłat sądowych, do czego również był zobowiązany na mocy postanowień zawartej umowy. Wobec braku reakcji ze strony pozwanego powódka przesłała do pozwanego kolejne pismo ponagląjące, które również pozostało bez reakcji. Z uwagi na powyższe powódka uznała brak zapłaty zaliczki na poczet opłaty sądowej przez pozwanego jako jego rezygnację z prowadzenia dalszej procedury windykacyjnej i na podstawie stosownych postanowień umowy zakończyła umowę z prawem do wynagrodzenia. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie zapłacił powódce należnego jej wynagrodzenia.

(pozew k. 2-3 akt)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 10 lipca 2017r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNC 2297/17, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że łącząca strony umowa jest niezgodna z zasadą swobody umów. Postanowienia umowy zawarte w § 9 pkt. 2 i 4 oraz § 6 pkt. 8 i 9 godzą w zasady współzycia społecznego, wobec czego powinny zostać uznane za nieważne jako niezgodne z zasadami współzycia społecznego. Ponadto pozwany podniósł, iż nie zdawał sobie sprawy do jakiej umowy przystąpił, będąc przekonany, iż wynagrodzenie prowizyjne będzie się należeć powódce tylko w przypadku skutecznych czynności windykacyjnych. Powódka w ramach podjętych czynności wykonała jedynie wysłanie jednego standardowego wezwania do zapłaty, nie prowadząc z dłużnikiem jakichkolwiek negocjacji czy prób ugodowych przed skierowaniem sprawy do sądu. Nadto pozwany wskazał, iż skoro powódka nie wystawiła faktury to nie może skutecznie domagać się zapłaty wynagrodzenia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 31-36 akt)

W piśmie procesowym z dnia 04 października 2017r. pełnomocnik powódki podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie kwestionując jednocześnie zasadność zarzutów podniesionych przez pozwanego.

(pismo k. 45-49 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powódka (...) sp. z o.o. z/s w O. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców k.18-21

akt)

Pozwany K. Ł. jest wpisany do (...) jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...).

(dowód: wydruk z (...) k. 24 akt)

W dniu 11 stycznia 2017r. powódka (...) Sp. z o.o. z/s w O. jako zleceniobiorca zawarła z pozwanym K. Ł. jako zleceniodawcą umowę windykacji roszczeń pieniężnych. Przedmiotem umowy było określenie zasad windykacji wymagalnych wierzytelności przysługujących zleceniodawcy w celu ich wyegzekwowania od dłużnika na zasadach określonych w umowie. Stosownie do w/w umowy pozwany oświadczył, że przysługują mu względem dłużnika B. S. bezsporna i wymagalna wierzytelność pieniężna na kwotę 49.722,29 zł. wynikająca z faktury.

(okoliczność bezsporna)

Powódka w myśl zawartej umowy zobowiązana była do przeprowadzenia windykacji wierzytelności, ponadto stosownie do § 6 pkt. 1 umowy powódka zobowiązana była po przeprowadzeniu windykacji wierzytelności objętej umową zlecenia przekazać niezwłocznie pozwanemu wierzytelności objęte niniejszą umową pomniejszone o wyliczone wynagrodzenie wyliczone zgodnie z § 5 umowy. Z kolei w myśl § 5 pkt. 1 za skuteczne przeprowadzenie czynności windykacyjnych wierzytelności objętych umową powódce przysługuje procentowe wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 15% należności głównej, powiększone o podatek VAT oraz ustawowe lub umowne odsetki naliczane od należności głównej. Przy czym stosownie do § 5 pkt. 2 wynagrodzenie, o którym mowa w pkt. 1 przysługuje po wyegzekwowaniu od dłużnika wierzytelności za wyjątkiem sytuacji określonych m.in. w § 6 pkt. 8 i §9 pkt. 4 umowy.

(dowód: umowa windykacji roszczeń pieniężnych nr ZW/7/ (...)/17/ (...)/KOS k. 4-6

akt)

Stosownie do § 6 pkt. 4 umowy wszelkie koszty związane z dochodzeniem wierzytelności na drodze sądowej i komorniczej ponosi zleceniodawca, a zatem pozwany, za wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego.

(dowód: umowa windykacji roszczeń pieniężnych nr ZW/7/ (...)/17/ (...)/KOS k. 4-6

akt)

W łączącej strony umowie postanowiono, że w przypadku wezwania zleceniodawcy przez zleceniobiorcę do uiszczenia opłaty sądowej i skarbowej w celu wniesienia pozwu do sądu ustala się termin uiszczenia tej opłaty na trzy dni od daty wezwania zleceniodawcy. W przypadku nie uiszczenia wymagalnych opłat przez zleceniodawcę, zleceniobiorca będzie mógł traktować brak uiszczenia w/w opłat jako rezygnację Zleceniodawcy z drogi sądowej. Zleceniobiorca ma wtedy prawo do wynagrodzenia zgodnie z treścią §5 umowy oraz ma prawo żądać zwrotu wygenerowanych kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt. 8).

(dowód: umowa windykacji roszczeń pieniężnych nr ZW/7/ (...)/17/ (...)/KOS k. 4-6

akt)

Powódka wykonując przyjęte na siebie obowiązki stosownie do zawartej umowy windykacji roszczeń pieniężnych podjęła czynności windykacyjne wobec dłużnika pozwanego B. S.. W ramach podjętych czynności powódka wykonywała telefony, wysyłała maile i sms-y oraz prowadziła rozmowy z dłużnikiem i inną osobą najprawdopodobniej członkiem jego rodziny, z uwagi na zbieżność nazwisk. Ponadto powódka dokonała windykacji terenowej w dniu 13.02.2017r., podczas której m.in. przekazano dłużnikowi wezwanie do zapłaty oraz poinformowano go o dalszych czynnościach w przypadku nieuregulowania należności.

(dowód: historia kontaktów k. 50-51 akt;

korespondencja mailowa k. 12 akt;

pismo k. 9 akt)

Ponieważ podjęte czynności windykacyjne nie przyniosły rezultatu powódka w związku z zamiarem skierowania pozwu do sądu przeciwko dłużnikowi pozwanego wielokrotnie zwracała się do pozwanego o wpłatę kwoty 2.487 zł. na poczet opłaty sądowej od pozwu i kwoty 34 zł. tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, w terminie 3 dni na podany numer konta bankowego, a następnie w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma wzywającego, przy czym w piśmie z dnia 17.03.2017r. pod rygorem wypowiedzenia umowy z prawem do przysługującego wynagrodzenia.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 9 akt wraz z potwierdzeniem odbioru k.11 akt;

historia kontaktów k. 50-51 akt;

wezwania skierowane przez powoda do pozwanego k. 13 akt;

potwierdzenie nadania k.16 akt;

korespondencja mailowa k. 14,17 akt;

pismo k. 15 akt)

Pismem z dnia 18 kwietnia 2017r. powódka poinformowała pozwanego, iż w związku z brakiem wpłaty zaliczki na poczet uiszczenia opłaty sądowej od pozwu oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a tym samym w związku z

rezygnacją przez niego z prowadzenia dalszej procedury windykacyjnej umowa łącząca strony uległa zakończeniu. Jednocześnie powódka wezwała pozwanego do zapłaty należnego wynagrodzenia w kwocie 9.173,77 zł. i wezwała pozwanego do jego zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma.

(dowód: oświadczenie k. 7 akt;

potwierdzenie odbioru k-8 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a w szczególności umowy windykacji roszczeń pieniężnych.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z jego przesłuchania w charakterze strony bowiem wniosek ten był spóźniony. Pozwany wraz z odpisem nakazu zapłaty oraz odpisem pozwu otrzymał stosowne pouczenie o prawie do wniesienia sprzeciwu oraz obowiązku wskazania w sprzeciwie zarzutów, okoliczności faktycznych i dowodów, gdyż spóźnione twierdzenia i dowody sąd pomija, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Pozwany w żaden sposób nie uprawdopodobnił powyższych okoliczności umożliwiających uwzględnienie spóźnionego wniosku dowodowego. Ponadto pozwanemu wraz z odpisem pozwu doręczono dokumenty uzasadniające roszczenie powoda stanowiące załączniki do pozwu. Zatem pozwany miał możliwość odpowiedniego przygotowania sprzeciwu także pod kątem dowodowym. Ponadto pozwany zgłosił przedmiotowy wniosek dopiero na dzień przed wyznaczonym terminem rozprawy, przy czym zawiadomienie o rozprawie otrzymał w dniu 25 września 2017r., a zatem pozwany przez okres prawie 4 miesiące nie uznawał za stosowne złożenie wniosku o jego przesłuchanie. W ocenie Sądu takie zachowanie pozwanego zmierzało jedynie do przedłużenia niniejszego postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezspornym jest, że w dniu 11 stycznia 2017r. powódka i pozwany zawarli umowę windykacji roszczeń pieniężnych. Wobec tego, iż w/w umowa nie została uregulowana wprost w przepisach prawa cywilnego (jest to umowa nienazwana) należy do niej odpowiednio stosować przepisy o umowie zlecenia bowiem jest ona w istocie zleceniem windykacji należności. Zatem podstawą roszczenia powódki jest art.735 k.c. Zgodnie z którym za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie, przy czym stosownie do art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy (...). Taka odmienną regulację przewidywała łącząca strony umowa bowiem należne powódce wynagrodzenie zostało zastrzeżone także w sytuacjach, gdy wykonanie zlecenia przez powódkę stało się niemożliwe lub utrudnione na skutek zaniechania pozwanego związanego z niewykonaniem przez niego przyjętych obowiązków. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że powódka podjęła szereg czynności windykacyjnych, których nie mogła sfinalizować na etapie windykacji sądowej, z uwagi na brak właściwego współdziałania ze strony pozwanego. Pozwany po wezwaniach do uiszczenia zaliczki na poczet kosztów procesu, którą powinien wpłacić stosownie do przyjętego zobowiązania w tym zakresie, co wynika wprost z brzmienia § 6 pkt. 4, zachował się biernie, co w konsekwencji skutkowało zakończeniem umowy i zrodziło po jego stronie obowiązek zapłaty umówionego wynagrodzenia stosownie do § 6 pkt. 8 i § 5 pkt. 2 umowy.

Stosownie do zawartej przez strony umowy pozwany przyjął na siebie szereg obowiązków, w tym obowiązek uiszczenia kosztów związanych z dochodzeniem wierzytelności na drodze sądowej, o czym wbrew jego twierdzeniom, wiedział lub co najmniej powinien wiedzieć skoro jak wynika to z umowy, zapoznał się z jej treścią i po przeczytaniu nie wniósł zastrzeżeń. Nie sposób w związku z tym zgodzić się z zarzutem pozwanego, że nie zdawał sobie sprawy do jakiej umowy przystąpił, będąc przekonany, iż wynagrodzenie prowizyjnego będzie się należeć powódce tylko w przypadku skutecznych czynności windykacyjnych.

Ponadto należy wskazać, iż pozwany nie twierdził, iż nie czytał umowy przed jej podpisaniem. Przy czym nawet nie przeczytanie jej przez pozwanego nie może prowadzić do uznania, iż wszelkie niekorzystne według niego uregulowania

zawarte w treści umowy nie są dla niego wiążące bowiem fakt podpisania umowy bez jej wcześniejszego przeczytania świadczyłby o niedbalstwie pozwanego lub co najmniej o braku należytej staranności jakiej należy oczekiwać od osoby zawierającej umowę, a tym bardziej od podmiotu będącego przedsiębiorcą, którego należyta staranność ocenia się przez pryzmat faktu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej.

W tym miejscu należy także zaznaczyć, że pozwany jako podmiot gospodarczy zawierający szereg umów w związku z prowadzoną działalnością, powinien w ramach staranności jakiej można od niego wymagać zadbać o to, aby zapoznał się z treścią podpisywanej umowy. Ponadto należy podkreślić z całą stanowczością, że pozwany nie podnosił w sprawie faktu wystąpienia po jego stronie błędu przy zawieraniu umowy z powódką, który to błąd dawałby mu prawo do uchylenia się od skutków prawnych tej umowy.

Ponadto Sąd uznał za nieuzasadniony zarzut pozwanego, iż powódka w ramach zawartej umowy wykonała jedynie wysłanie jednego standardowego wezwania do zapłaty do jego dłużnika, nie prowadząc z dłużnikiem jakichkolwiek negocjacji czy prób ugodowych przed skierowaniem sprawy do sądu, o czym powódka zapewniała pozwanego bowiem jak wynika to z przedłożonej przez powódkę do akt sprawy historii kontaktów powódka przez okres kilku miesięcy podejmowała czynności wobec dłużnika pozwanego, o czym pozwany wiedział, m.in. powódka wykonywała telefony, wysyłała maile i sms oraz prowadziła rozmowy z dłużnikiem i inną osobą najprawdopodobniej członkiem jego rodziny, z uwagi na zbieżność nazwisk. Ponadto powódka dokonała windykacji terenowej w dniu 13.02.2017r. podczas której m.in. przekazano dłużnikowi wezwanie do zapłaty oraz poinformowano go o dalszych czynnościach w przypadku nieuregulowania należności.

Sąd uznał także za bezpodstawne zarzuty pozwanego jakoby zawarta pomiędzy stronami umowa była nieważna. Otóż pozwany podnosząc powyższy zarzut wskazał, iż umowa łącząca strony zawiera postanowienia sprzeczne z naturą stosunku prawnego oraz zasadom współzycia społecznego co narusza art. 353¹ k.c. ponadto podniósł zarzut rażąco wygórowanego wynagrodzenia wynoszącego 9.177 zł. jako wynagrodzenia za podjętą przez powódkę jedną czynność windykacyjną w postaci standardowego wezwania do zapłaty.

W ocenie Sądu mając na uwadze charakter stosunku prawnego łączącego strony, cel zawartej umowy nie sposób podzielić powyższych zarzutów pozwanego. Przedmiotowa umowa została zawarta pomiędzy podmiotami będącymi przedsiębiorcami w ramach zasady swobody umów w warunkach umożliwiających stronie pozwanej swobodne podjęcie decyzji o jej podpisaniu.

W tym miejscu należy wskazać, iż przy stosowaniu przepisu art. 5 k.c. trzeba mieć na względzie dwie zasadnicze okoliczności, a mianowicie, że domniemywa się, iż korzystający ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego i że zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie przyjmuje się jako zasadę, iż regulowanie zgodnie z prawem nie narusza klauzul przewidzianych w art. 5. W kwestii tej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że domniemanie przemawia za tym, że ten, kto korzysta ze swego prawa, czyni to w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego. Dopiero istnienie szczególnych okoliczności może domniemanie to obalić i pozwolić na zakwalifikowanie określonego zachowania, jako nadużycia prawa, nie zasługującego na poparcie z punktu widzenia zasad współzycia społecznego (orz. SN z 07.12.1965r., III CR 278/65 OSNCP 7-8/66 poz. 130). W ocenie Sądu strona pozwana nie wykazała skutecznie istnienia szczególnych okoliczności, które mogą obalić domniemanie o którym mowa wyżej i w konsekwencji pozwolić na zakwalifikowanie zachowania powódki występującej z roszczeniem objętym pozwem, jako nadużycia prawa, nie zasługujące na poparcie z punktu widzenia zasad współzycia społecznego. Poza tym w praktyce stosowania prawa, a zwłaszcza w orzecznictwie sądowym, przyjmuje się, że na zasady współzycia społecznego może w zasadzie powoływać się tylko ten, kto sam swego prawa nie nadużywa. Mając na uwadze poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne niezrozumiała jest postawa pozwanego, który zarzuca powódce działanie z naruszeniem zasad współzycia społecznego, w sytuacji kiedy to pozwany na skutek nie wywiązania się z przyjętych stosownie do umowy obowiązków uniemożliwił powódce kontynuowanie czynności windykacyjnych, w związku z czym powódka została pozbawiona spodziewanego wynagrodzenia prowizyjnego.

Poza tym nie bez znaczenia jest fakt, iż na etapie zawierania umowy pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jej treści jak również takich zastrzeżeń nie zgłaszał w okresie późniejszym tzn. do dnia wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. Zatem podniesienie w/w zarzutów na etapie składania sprzeciwu należy uznać za przejaw obranej taktyki procesowej pozwanego związanej z przyjętą linią obrony.

Z kolei w sprawie brak jest podstaw do uznania wysokości należnego powódce wynagrodzenia jako rażąco wygórowanego bowiem po pierwsze jak wskazano wyżej podjęte przez powódkę czynności nie ograniczały się, jak twierdził pozwany jedynie do wysłania standardowego wezwania do zapłaty, a po drugie wysokość tego wynagrodzenia została uzgodniona przez strony umowy, również w przypadku wskazanym w § 6 pkt. 8 umowy.

W tym miejscu należy także wskazać, iż brak wystawienia przez powódkę faktury nie stanowi przeszkody w domaganiu się od pozwanego zapłaty należnego jej wynagrodzenia bowiem umowa nie uzależniała możliwości domagania się tego wynagrodzenia od wcześniejszego wystawienia faktury. Obowiązek zapłaty umówionego wynagrodzenia wynika wprost z treści umowy łączącej strony, a jego wymagalność nastąpiła z upływem terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe powództwo należało uwzględnić, czemu sąd dał wyraz w sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych . (Dz.U.2013.403 z późn. zm.) w zw. z art. 476 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosując przewidzianą w art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i wobec uwzględnienia powództwa zasądził ich zwrot od pozwanego na rzecz powódki w całości. Koszty postępowania w niniejszej sprawie stanowiły: opłata sądowa od pozwu w kwocie 300 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa radcy prawnego w kwocie 17 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 1.800 zł. ustalone w oparciu o § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).